

HOOFDSTUK I

Een griezelige ontmoeting

Het was warm in Mennoefre. De zon begon al te zakken, maar de straatstenen gloeiden nog als broodjes uit de oven. Darwishi had net gegeten en huppelde van het paleis naar het huis van de goudsmid.

‘Noezi! Kom naar buiten! Ga je mee rijden op Akila?’

‘**Maashi!**’ Noezi dook van achteren op Darwishi’s rug en samen rolden ze over de grond.

‘**Sidiparaba!** Ik schrik me dood,’ foeterde Darwishi.

‘Van mij?’ grijnsde Noezi. ‘Je dacht zeker dat ik een nijlpaard was. Grrrgkrrrr!’

‘Daar ben ik heus niet bang voor. Zullen we gaan zwemmen? Misschien zijn er wel echte. Grrrgkrrrr!’ Darwishi knorde terug en trok Noezi mee naar de stal.

‘Ik zwem niet met nijlpaarden,’ zei Noezi beslist. ‘Wie dat wel doet, is dom.’

‘De god van de Nijl beschermt ons wel,’ zei Darwishi.

‘En als die dan net slaapt?’ vroeg Noezi.

‘Goden slapen niet.’

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Omdat ik ze nog nooit heb horen snurken. Jij moet achterop.’

De twee jongens klommen op Darwishi's ezel en ze reden de stad uit. Zingend daalden ze over een slingerende weg af naar de Nijl.

De rivier was smal en de akkers lagen er verdord bij. De laatste overstroming was alweer een jaar geleden en het graan was allang van de velden. Het land scheurde van de droogte en iedereen wachtte tot de goden het water lieten terugkeren.

'De Nijl is veel smaller dan vorig jaar,' zei Noezi. 'Straks komt het water nooit meer terug. Dan kunnen we ook nooit meer zwemmen. Gaan we dan verhuizen?'

'Ik niet. Ik blijf altijd in het paleis wonen,' zei Darwishi. 'Het water komt heus wel. De priesters offeren iedere dag.'

Op een stille plek stapten ze af. Darwishi bond Akila aan een struik en de jongens baanden zich door het stugge, droge riet een weg naar het water.

Noezi had wel gelijk, dacht Darwishi. Als het water nooit meer terugkwam, hadden ze een probleem. Maar het was nog altijd teruggekomen. En anders moesten de priesters maar wat harder bidden.

'Zie jij krokodillen?' vroeg Noezi.

'Alleen maar nijlpaarden. Aan de overkant.' Darwishi wees naar de drijvende neuzen en ogen van nijlpaarden aan de andere kant van de rivier. Die zagen er hartstikke onschuldig uit, maar Darwishi wist wel beter. Onder water zaten hun bekken met de slagstanden en de zware lijven die harder konden rennen dan hijzelf.

'Ga je mee erin?' vroeg Darwishi stoer.

'Even wachten tot ze gaan eten,' zei Noezi.

'Je bent zeker bang,' snoof Darwishi.

'Ja, natuurlijk. Heb je wel eens een boos nijlpaard gezien? Die stamp je zo plat als papyrus.'

‘Mij niet. Ik ben toevallig wel een prins,’ zei Darwishi trots.

‘Nou en. Dan word je een platte prins,’ zei Noezi.

‘Oké. Dan wachten we wel.’ Darwishi keek om zich heen en zag een verlaten boot. Op de bodem lag een visnet en opgewekt liep hij ermee het water in. Met een boog gooide hij het van zich af en trok het weer naar zich toe.

‘**Maashi!** Drie kikkers!’ Hij bevrijdde ze en gooide ze terug. ‘Nu jij.’

Noezi ving een kleine vis en ook een kikker.

‘En nu een nijlpaard,’ grijnsde Darwishi. Hij liep dieper het water in, gooide het net zo ver als hij kon en liet het liggen.

Noezi had een bootje van riet gemaakt en zette het in het water.

Het bootje wankelde en dreef maar heel langzaam weg.

‘Het water stroomt nog trager dan vorige week,’ zei Noezi.

Darwishi knikte en ging met Noezi tussen het riet zitten kijken naar de drijvende neuzen.

‘Ik weet waar de zon ’s nachts blijft,’ zei hij.

‘Ik ook. Ergens onder de wereld,’ antwoordde Noezi.

‘In **Noet**,’ verbeterde Darwishi. ‘Die eet de zon iedere avond op. En dan brengt ze hem door haar buik naar de andere kant van de wereld en dan wordt die daar de volgende dag weer geboren.’

‘Welnee. Zo’n lange buik kan nooit,’ zei Noezi. ‘Naar de andere kant van de wereld is wel duizend dagen rijden op een ezel.’

‘Hepsetsoet heeft het zelf verteld, hoor,’ zei Darwishi.

‘Die weet dat het beste, want hij is hogepriester. Goden kunnen alles, zegt hij. Omdat ze goden zijn.’

‘Ja, ja. En als Noet nou een keer geen honger heeft?’ bedacht Noezi.

‘Dan eet ze de zon nog steeds op,’ zei Darwishi.

‘Maar als ze nou misselijk is?’ drong Noezi aan.

‘Dan ook.’

‘Maar straks moet ze overgeven. Dan spuugt ze hem weer uit. Hap – zon erin, blegh – zon er weer uit. Iegh, dan stinkt de zon naar spuug!’

‘Natuurlijk niet,’ giechelde Darwishi. ‘En het kan ook niet. Dan komt de zon ineens aan de verkeerde kant weer op.’

‘Nou en. Dan draait hij toch gewoon de andere kant op. Dat maakt niemand wat uit, hoor. Alleen is hij dan misschien groen. Van het overgeven.’

Noezi moest er zelf om lachen en Darwishi dacht daar serieus over na. Noezi dacht vaak anders dan andere mensen en over de goden stelde hij soms de gekste vragen. Maar dit kon best eens waar zijn. De goden konden ruziemaken en met bliksems gooien. Dan konden ze misschien ook wel overgeven. ‘Dat ga ik aan Hepsetsoet vragen,’ besloot hij. ‘Kijk! Ze gaan eten. Dan kunnen we eindelijk zwemmen.’ Aan de overkant waggelde de groep nijlpaarden het water uit om ergens te gaan grazen. ‘Even dat net terugleggen.’ Hij stapte in het water en trok aan de touwen. **Sirsar**. Het zit vast.’

Noezi hielp mee trekken, maar dat hielp geen zier.

‘Ik haal het wel.’ Darwishi waadde dieper het water in en zocht met zijn handen over de bodem. De Nijl was heerlijk koud en hij dook onder en zwom een stukje. Toen hij weer bovenkwam, zwaaide hij naar de over-

kant. ‘Maashi! Ik ben Darwishi Ur-Atum Msamaki Minkabh Ishaq Eboni en ik ben voor niemand bang!’ riep hij. Uitgelaten dook hij weer onder op zoek naar het net.

Toen hij opnieuw bovenkwam, hoorde hij een gil. ‘Kijk uit! Achter je!’

Darwishi keek geschrokken om. Vlak bij hem golfde het water.

‘Een nijlpaard! Kom eruit!’ schreeuwde Noezi.

Een nijlpaard? Vliegensvlug draaide Darwishi zich naar het riet. ‘Ik kom! Ik... Sarsar! Mijn voet!’ Hij trok aan zijn voet en het net schuurde om zijn enkel. ‘Help! Ik zit vast!’ schreeuwde hij.

Hoe harder hij trapte, hoe vaster hij kwam te zitten. Hij leek wel een gevangen kikker! En het water kolkte steeds harder.

‘Kom eruit! Schiet op!’ Noezi’s stem sloeg over van angst.

Een golf spoelde over Darwishi heen en de rug van het nijlpaard verscheen als een glimmende, grijze berg boven water. Het monster stond met zijn kop de andere kant op en zag hem niet. Maar dat kon zo veranderen!

Darwishi dook onder en rukte in paniek aan het net. Het zat strak om zijn voet en hij kreeg het onmogelijk los. Hij dook op, nam een nieuwe hap lucht en probeerde het opnieuw. En nog een keer. Snakkend naar adem dook hij weer op. Wanhopig keek hij naar de rug. Het nijlpaard stond nog steeds omgedraaid.

‘God van de Nijl, help me,’ fluisterde Darwishi. ‘Of een andere god mag ook. Maakt niet uit welke. Help! Osiris! Stuur dat dier weg! Alstublieft! Ik zal... ik zal...’

Hij stokte. De goden hielpen hem helemaal niet. In plaats daarvan verscheen er juist een tweede bult boven

water, nog geen meter bij hem vandaan! De bult was veel kleiner en bewoog onhandig en Darwishi knipperde met zijn ogen. Was dat een babynijlpaardje?

Het kleintje stak stuntelig zijn kop boven water. Zijn kraalooogjes knipperden alsof ze voor de eerste keer opengingen en het diertje keek hem nieuwsgierig knorrend aan.

‘H-hoi,’ piepte Darwishi. Angstig keek hij over het kleintje heen naar de moeder. Die had hem nog steeds niet gezien.

Het jong flapperde met zijn oortjes en zijn kop plonsde zoekend door het water. Opeens duwde hij Darwishi bijna met zijn snuit omver.

‘Voorzichtig. Ik ben de prins,’ fluisterde Darwishi. ‘Ik doe niks.’

Het kleine nijlpaard stootte harder en Darwishi greep

zijn kop om niet te vallen. Het nijlpaardje was zacht en glad en Darwishi's hand gleeed over de neus alsof hij die aaide.

'Ik doe echt niks. Maar ik zit vast,' fluisterde Darwishi in het oortje. 'Ga naar je moeder.'

Het nijlpaardje verdween onder water en Darwishi voelde het aan zijn been knabbelen. Opeens rukte het dier aan het net. 'Help!' Darwishi verloor zijn evenwicht en plonsde achterover. 'O, nee!'

De kop van het grote nijlpaard zwiepte om en razend-snel nam Darwishi weer een hap lucht en dook onder. Hij duwde het kleine nijlpaardje weg en rukte zo hard als hij kon aan zijn been. Ga nou los. Los! Hij rukte en trok. Hij kreeg het benauwd. Hij... Ja!

Opeens was hij vrij. Met zijn laatste beetje lucht zwom hij onder water naar de kant. Het werd zwart voor zijn ogen. Hij zag sterretjes. Als hij nu niet adem-haalde, stikte hij.

Proestend kwam hij boven. Hoestend zoog hij de verse lucht naar binnen en de sterretjes veranderden in Noezi.

'Achter je!' schreeuwde Noezi.

Darwishi keek om en bevroor.

Het grote nijlpaard had hem gezien en ging in de aanval. Als een dolle stier denderde ze dwars door het riet op hem af. Stengels kraakten en verpletterden onder haar gewicht. Ze sperde haar bek wijd open, haar slag tanden glinsterden en uit haar keel kwam een afgrijselijk geluid.

Vol afschuw staarde Darwishi naar het gapende gat. Daar paste hij gemakkelijk in, en voor die tanden was hij niet meer dan een jong struikje. Hij sloeg zijn handen

voor zijn ogen en kromp in elkaar. Mama, papa... dacht hij.

Opeens werd het doodstil. De vogels stopten met zingen en de meeuwen schreeuwden niet meer. De wind stopte met blazen, het riet stopte met wuiven en de Nijl stopte met klotsen.

Het nijlpaard had nog steeds niet gebeten en Darwishi gluurde voorzichtig door zijn vingers. Waarom deed ze niks? En waarom was het ineens zo donker? Hij keek omhoog en zijn mond viel open. De zon! Er was iets met de zon!

Op de plek waar hij net nog stond te schijnen was nu een zwart gat met een vlamme rand van vuur. Darwishi slikte. Waar was het licht gebleven? En waarom bewoog niemand zich meer? Zelfs het boze nijlpaard verroerde zich niet. Ze leek wel een granieten beeld. Niks bewoog nog. Alsof de tijd was gestopt en de wereld zijn adem inhield. Wat gebeurde er? Waar wachtte alles op?

Het nijlpaard gaapte maar door en Darwishi haalde voorzichtig adem.

'Ik ben **Darwishi Ur-Atum Msamaki Minkab Ishaq Eboni**, de zoon van Achnetoet, die de zoon is van koning Sadihotep,' zei hij zo hard als hij durfde. 'Ga weg.'

Het nijlpaard deed niks, net als de rest van de wereld. Stilletjes bewoog Darwishi zijn vingers. Die deden het nog gewoon. En zijn tenen bewogen ook. Waarom vluchtte hij dan niet? Of mocht hij niet weggrennen als de rest van de wereld stilstond? Hij wist dat niet zeker en toen bleef hij maar net zo roerloos staan. Tien tellen. Twintig, honderd...

Opeens kwam het licht weer terug. Een tel later krijsten de meeuwen weer. Het water klotste en het riet wuifde. Het nijlpaard klapte verdwaasd haar bek dicht. Haar flanken trilden en ze keek Darwishi recht in de ogen. Toen draaide ze zich naar het kleintje en wandelde bedaard het water in.

Darwishi bedacht zich niet meer en stormde door het riet naar de oever. Hij greep Noezi's hand en zonder om te kijken vlogen ze naar Akila, sprongen op zijn rug en reden ervandoor.

Pas op een heuvel hielden ze stil.

'Ik schrok me rot,' hijgde Noezi. 'Dat nijlpaard... waarom bleef ze zo staan? En wat was er met de zon?'

'Dat weet ik niet,' zei Darwishi. 'Volgens mij probeerde dat kleintje me te helpen. En toen zag die moeder me. En ineens werd het stil en donker. Alsof de wereld stopte.'

'De wereld stopt niet,' zei Noezi. 'En een boos nijlpaard stopt ook niet, dat heb ik nog nooit gehoord.'

'Maar deze wel. Wat gebeurde er dan? Stopten de goden de tijd? Om mij te redden? Maakten zij de zon zwart? Maar hoe dan?'

Noezi dacht na. 'Misschien schoof er gewoon iets voor,' verzon hij.

'Bedoel je een muur?'

'Nee, een wolk. Of de maan. Misschien zijn de zon en de maan wel gebotst.'

'Kan dat?'

'Waarom niet? Die bewegen toch allebei door de

lucht? Misschien hebben ze niet goed uitgekeken. Gelukkig zijn ze niet naar beneden gevallen.'

'Volgens mij kan dat niet,' zei Darwishi. 'Zie jij ze nog?' Hij tuurde naar het water, maar het nijlpaard en haar jong waren nergens meer te bekennen. Maar het gat in het riet was nog duidelijk te zien. *Sidiparabal*. Hij had net zo plat kunnen zijn als dat riet!

'Ze zijn weg,' zei Noezi nuchter. 'En volgens mij is alles in de lucht weer normaal. We moeten alleen dat net nog terugleggen.'

'Nu niet, hoor. Dat doen we morgen wel.' Darwishi keek omhoog. De zon zag er inderdaad weer normaal uit. Maar hij was toch echt zwart geweest. Had Noet zich vergist en de zon per ongeluk te vroeg opgegeten? Of juist expres? Of waren de goden boos? Maar waarom?

'Maak je nou maar niet druk,' zei Noezi. 'Het was gewoon die botsing. En nu gaan de zon en de maan gewoon weer verder.'

'Ik vraag het wel aan Hepsetsoet,' zei Darwishi ten slotte.

'Die zegt alleen maar dat de goden weer bezig waren,' snoof Noezi. 'Als het water niet komt, zegt hij dat de goden boos zijn. En als hij in een drol stapt, ook. Alles ligt volgens hem altijd aan de goden.'

'Volgens iedereen,' zei Darwishi.

'Maar niet volgens mij,' zei Noezi. 'Heus niet alles komt door de goden. Water komt ook door regen. En als je in een drol stapt, kijk je niet goed uit.'

'Maar geen mens kan de zon stoppen,' zei Darwishi. 'Hop hop, Akila!' Hij trok aan de teugels en stuurde Akila terug naar de stad.

In de straten van Mennoefre was het rumoerig.

Iedereen had de zwarte zon gezien. Groepjes mensen stonden druk te gebaren en naar de lucht te wijzen. Anderen zaten op hun knieën te bidden op de stenen.

De jongens reden tussen hen door naar de stallen. Darwishi gaf Akila water en hooi en Noezi liep mee het paleis in.